

LA SORT DE LA MÀ

El teu cos desaprova
la mudança infinita
i torna temps al temps el seu passatge.

En tant que el viure et cobra
el preu de sa aventura,
siga la màgia immensa
del segon benaurat,
siga la fe serena
de qui espera pacient
confiat a un cel promés.

Sigues tu i l'esglai íntim,
admés company de lluita,
mort contra vida en dansa capritxosa
si vida fóra el fi del seu camí.

Siguen els qui retornen,
presències advertides,
comissió meritosa,
a assistir amb sa alé
el tràngol més difícil,
el dia més crucial.

No t'has fixat que avui

es veuen més estreles,
que eixe replec del cel està més ple
com si des d'allà dalt
algú ens llançara pètals d'assussena?

Siguen els escriptors — desitjosos
de servir noves rutes, noves formes—,
d'on sinceres paraules
vindran cap a nosaltres
per a alentir el vici, el greu vici,
de dir la vida amb presses.

Siguen les flors sentides
—decidides respostes a la vulgaritat—
la data assenyalada amb el seu nom,
els llavis complidors,
les carícies devotes
que en festa pel seu dia
colpiran tot desànim,
ahuixaran la fredor
a base de confits i llepolies;
tots n'eixirem guanyant.
I siguin els joguets
afinant l'orde inútil de les cases,

restaurant la cordura
i disposant les coses com Déu mana,
desgovernant la insulsa correcció
amb què l'avorriment ens arrecera.

Siguen les noves normes,
l'hora dels contes i de la guitarra,
la piscina al terrat,
dinar corrents, no siga que es desperte,
els arcs inacabables de la son,
a mitjanit els infeliços monstres,
les raonables bruixes
mirant-nos de gairó,
qui t'ha vist, nit tranquil·la?
L'inaugurar l'estiu amb els seus ulls,
les figueres calentes,
la tinta encegadora
del migdia al seu cos,
els fils d'estendre plens
de roba xicoteta.

I siga la tendresa,
inesgotable llàntia, necessària

per conduir l'esperit,
eixa tendresa toixa
que ix de les teues mans
com una brisa tova de ponent.

I siguen les vesprades
quasi meravelloses,
la rutina molesta dels dissabtes
en què amb nostàlgia es desitja el lent
ritme sense estridències,
l'erma i absurda pau horitzontal
de la casa tranquil·la.

I es veu tot clar, molt clar,
una claredat ronca i carregosa,
la sensació indiscreta, la certesa:
que la vida és un buf,
un buf esplendorós
que es para en el cantó
i et reclama amb urgència,
no fóra cas que el temps,
usurpador deliberat dels anys,
ens farte de records esgrogueits.

I siga la infantesa,
l'edat en què la sort
passeja de la mà,
se t'aferrissa al coll
i se t'adorm als braços.

Però abans, vinga ell,
i visca
    i cresca
        i siga.